

Ágh István

Balassi

Ha bölcső Magyarország:
koszorús ravatal,
ha ravatal: nászágy,
a szél két emléje kibontva,

fűre döntetem, pünkösöd havának
gyepére ontattam mint a vér,
itt a tavaszban most születik
szakállas fiad, Isten,

végeztetek volna velem amúgy,
megszabadultam, megszabadultam,
csizmámra lenről fölragyog a Duna,
megsarkalja ezüsttel, útnak indít,

most kezdődik a sehovase út,
túl a karokból vetett hurkon,
te katonád voltam Úram,
és az te seregedben jártam.

Balassi-apokrif

Gyermekvoltom őszén,
lengedező növény
termáltónak öblében,
míg gyengéd szőrszálak
violája látszott,
cikkcakkban mászkált széjjel,
mához negyven évvel
korább szerződésben
állottam már Nösténnyel.

Most avas strófában,
miként iskolában
szándékoztam, asszerint,
és ahogy kívánta
lengyelszép Zsuzsánna,
monyamon tiporván sírt,
úgy szerettem volna
lovam abrakolva
fölkínálni ez papírt.

Mindig belőlem szólt,
itt vetkőzött s megholt,
miképp hátat fordított,
csecse két bimbója
másfelé állt, s mintha
cukorrépa lett volna,
könnyezett tintámba,
s a számtanirkára
ákbakomot zagyvolt.

Skólakekből hűlt el
 bagolypuha tüllben,
 míg behemót patanyom,
 ökör mázsás lépte
 sárladzó pecsétje
 gyűrődött a combomon,
 ilyen rút muzsától,
 miként butaságtól
 keseregtem oly nagyon.

Járványos Zsuzsánna,
 aki mintha náthás
 tüsszögdélő nőszemély,
 mely állapotjára
 nézvést olyan árva,
 volt-nincs akácalevél,
 annak sohasem volt
 híján árok, mennybolt,
 lábom feje tetején.

Miként versemmel is
 lótfut a Nemezys,
 ásót fogván betemet,
 szemenszedett étvágy-
 amra marharépak
 nyársalják föl nevemet,
 réti margaréta
 pislogó árnyéka
 sír fölöttem, kinevet.